

ПАЯКЪ И МУХА

(Всеизвестна приказка)

Паякътъ:

Ахъ, мушице малка,
Мила, изморена,
Въ горницата моя,
Китно наредена,
По изящна стълба,
Цѣла вѣвъ коприна,
Каня те на госте,
Че сме си роднина.

Мухата:

Виждамъ, че у тебе
Всичко е прекрасно,
Но за твойта стълба
Се говори гласно:
Че по нея който
Въ горницата влѣзе,
На връщане вече
Не можелъ да слѣзе.

Паякътъ:

Ти остави нея —
Стълба като всѣка,
Но въ леглото горе
Съ перушина мека
Влѣзъ поотмори се...
Цѣлъ день си летѣла
И по обѣдъ днеска
Ти не си поспала.

Мухата:

За леглото, куме,
Дума да не става,
Че за него има
Приказка такава:
Въ туй легло когото
Сънь дълбокъ обхване,
Той не можелъ вече
Никога да стане...

Паякътъ:

Ала азъ те виждамъ,
Че си изгладняла, —
Цѣлъ день тукъ се виешъ,
А пѣкъ не си яла.
Поизпитай мойта
Опитностъ готварска...
Сложилъ съмъ трапеза—
Повече отъ царска!

Мухата:

Колко за софрата,
Моля, остави я...
Я по-добре първомъ,
Вижъ — поразтреби я
Отъ крилца, крачета,
Черепи, угарки —
Остатъци жалки
Отъ моитѣ другарки.